

Uitgifte

Repertoriumnummer 2022 /	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
Datum van uitspraak 6 januari 2022	op € UR:	op € UR:	op € UR:
Rolnummer 21A214			

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Vredegerecht van het kanton Zaventem

VONNIS

Aangeboden op
Niet te registreren

De plaatsvervangend vrederechter spreekt het volgende vonnis uit in de zaak van:

- **C1**, Kredietverzekelaar, die haar maatschappelijke zetel heeft te ..., met als advocaat Me Ad1, die kantoor houdt te ...;

eisende partij

- **De h. P.**, met rijksregisternummer ..., die woont te ..., met als advocaat Me Ad2, die kantoor houdt te ...;

verwerende partij

Procedure

De eisende partij heeft deze zaak ingeleid bij dagvaarding van 9 maart 2021.

Gelet op het gezamenlijk verzoek van partijen, neergelegd ter griffie op 24 maart 2021, overeenkomstig artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek tot bepaling van de conclusietermijnen en de rechtsdag en de daaropvolgende beschikking dagbepaling van 25 maart 2021.

Gelet op de tijdig neergelegde eerste besluiten voor de verwerende partij, de h. P., elektronisch neergelegd op 13 april 2021.

Gelet op de tijdig neergelegde antwoordbesluiten voor de eisende partij, C1, elektronisch neergelegd op 7 juni 2021.

Gelet op de tijdig neergelegde wederantwoord- en synthesebesluiten voor de verwerende partij, de h. P., elektronisch neergelegd op 9 juli 2021.

Gelet op de door de partijen neergelegde stukkenbundels.

De plaatsvervangende vrederechter heeft alle partijen gehoord op de openbare terechtzitting van 30 september 2021 en hij heeft vervolgens de zaak in beraad genomen.

De wet op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

Beoordeling van de vordering en het verweer

Op 24 november 2005 heeft verweerder een persoonlijke lening op afbetaling onderschreven met privédoeleinden bij C2 (...), dit voor een nominaal bedrag van 5.000,00 EURO, terugbetaalbaar in 36 maandelijks afbetalingen van 172,09 EURO.

Als waarborg werd er op dezelfde datum, ten aanzien van C2, door verweerder een overeenkomst van overdracht van loon en schuldvorderingen getekend.

Met een aangetekend schrijven van 20 juli 2006 stelde C2 verweerder in gebreke wegens een door hem opgelopen afbetalingsachterstal van 365,55 EURO.

Verweerder reageerde niet en op 31 augustus 2006 werd de kredietovereenkomst door C2 opgezegd en haar schuldvordering overgedragen aan haar kredietverzekeraar, eiseres.

Na een nieuwe aanmaning-ingebrekestelling, uitgaande van het gerechtsdeurwaarderskantoor Hj. op 30 januari 2007, heeft verweerder op 19 februari 2007 nog een afbetaling gedaan van 170,00 EURO.

Er volgde nadien nog een aanmaning gericht aan verweerder op 11 oktober 2007, waarin hem werd meegedeeld dat, bij gebreke aan een minnelijke regeling van het nog openstaand saldo, eiseres verplicht zou zijn om hem voor de bevoegde rechtbank te laten dagvaarden.

Volgens eiseres stuurde zij in het jaar 2008 nog een aantal, aan de rechtbank niet overgelegde herinneringsbrieven aan verweerder, waarop hij totaal niet reageerde en verloor zij nadien gedurende enkele jaren volledig zijn spoor vermits hij ambtshalve van zijn woonplaats geschrapt werd tussen 29 april 2010 en 31 januari 2013 en hij zonder een door haar gekende woon-of verblijfplaats was.

Op 22 maart 2018 stuurde eiseres aan verweerder een nieuwe aanmaning met een afrekening volgens dewelke haar schuldvordering was opgelopen tot een som van 12.913,08 EURO

Nadien volgden er nog twee betaalherinneringen, op 22 april 2018 (voor een verschuldigde som van 13.576,81 EURO) en op 12 augustus 2019 (voor een verschuldigde som van 14.084,39 EURO), die door verweerder onbeantwoord werden gelaten.

Ook aan een aanmaning-ingebrekestelling, uitgaande van de raadsman van eiseres op 12 juni 2020, waarin de afrekening, exclusief de niet verjaarde intresten, werd verminderd tot een som van

4.226,16 EURO bleef zonder antwoord waarna uiteindelijk, met de gedinginleidende dagvaarding van 9 maart 2021, de huidige procedure werd ingeleid.

In haar besluiten van 7 juni 2021 vordert eiseres thans vanwege verweerder nog de betaling van een som van 7.538,59 EURO, te vermeerderen met de verwijlintresten sinds 16 september 2020 tegen de conventionele rentevoet van 17,05 % per jaar op 3.652,30 EURO tot algehele betaling en met de gerechtelijke intresten tegen de wettelijke rentevoet vanaf de datum van het te vellen vonnis, meer al de gedingskosten.

Verweerder betwist deze vordering en laat in hoofdorde gelden dat ze verjaard is omwille van het verstrijken van de tienjarige termijn voor alle persoonlijke rechtsvorderingen (artikel 2262bis, §1 O.B.W.).

In ondergeschikte orde vordert hij op grond van artikel VI1199, lid 2 W.E.R de matiging van de moratoire intresten en van de schadevergoeding die door eiseres worden gevorderd en vraagt hij tevens om te kunnen genieten van afbetalingstermijnen conform artikel 1244 O.B.W

Eiseres stelt ten onrechte dat haar vordering niet verjaard is omdat ze na het opzeggen van het krediet door haar verzekerde op 31 augustus 2006, op basis van de door verweerder bij het aangaan van het krediet toegestane loonoverdracht op 24 mei 2015 nog een betaling ontving van 564,17 EURO en op 25 april 2019 een betaling van 240,59 EURO, dewelke de verjaring stuiten.

Enkel door, zij het stilzwijgend, het recht te erkennen van degene tegen wie hij verjaart, waardoor de verjaring wordt gestuit, geeft de schuldenaar blijk van zijn wil om af te zien van het inroepen van de reeds verstreken termijn van de verjaring (art. 2248 O.B.W.).

Alleen door het recht te erkennen van hem tegen wie de verjaring loopt, en aldus de verjaring te stuiten, doet de schuldenaar blijken dat hij geen aanspraak zal maken op de verlopen termijn (art. 2248 B.W.); die wilsuïting kan weliswaar stilzwijgend geschieden en volgen uit een handeling waaruit blijkt dat de schuldenaar afstand doet van de voordelen van de verjaring, maar zij moet zeker zijn (Cass. 18 november 1996 Arr.Cass. 1996, 1060; Pas. 1996, I, 1131).

Afstand van recht wordt volgens een constante rechtspraak niet vermoed en kan alleen worden afgeleid uit feiten die niet voor een andere uitlegging vatbaar zijn.

De erkenning van het recht van degene tegen wie de verjaring loopt, welke de verjaring stuit, moet een vrijwillige handeling zijn waaruit met zekerheid kan worden afgeleid dat hij afstand doet van de voordelen van de verjaring.

Volgens een rechtspraak en rechtsleer die de rechtbank bijtreedt, kunnen betalingen verkregen in uitvoering van een loonoverdracht niet gelijkgesteld worden met vrijwillige en voorbehoudloze betalingen. Ze gaan immers niet uit van de kredietnemer, maar van een derde, die schuldenaar is geworden door de werking van de overdracht van schuldvordering. Zij vormen geen zekere afstand

van de schuldenaar om zich te beroepen op de verjaring aangezien de schuldenaar evengoed uit pure nalatigheid of onverschilligheid en/of gebrek aan belangstelling voor zijn eigen zaken kan nagelaten hebben om verzet aan te tekenen tegen een loonoverdracht (Vred. Binche 2 mei 2019 JLMB 2020, afl. 33, 1560, noot BIQUET-MATHIEU, C.).

De loonoverdracht vloeit voort uit een wilsovereenstemming. Deze brengt evenwel niet vanaf het toestaan van deze loonoverdracht als een door de kredietgever geëiste zekerheid, vervroegd de wil van de schuldenaar met zich mee om voor de toekomst af te zien van het inroepen van de verjaring, wat flagrant in strijd zou zijn met artikel 2220 O.B.W. volgens hetwelk men vooraf geen afstand doen van de verjaring en men enkel afstand kan doen van een verkregen verjaring.

De latere uitvoering van een bij het aangaan van een krediet toegestane loonoverdracht kan volgens de rechtbank ook niet geïnterpreteerd worden als een vrijwillige handeling van de kredietnemer waaruit met zekerheid kan worden afgeleid dat hij afstand deed van de voordelen van de verjaring.

Het feit dat verweerder als kredietnemer geen verzet heeft aangetekend kan immers ontegensprekelijk verschillende redenen als oorzaak hebben en kan niet zondermeer gelijk worden gesteld met het vrijwillig voldoen van een deel van schuld of van de intresten.

De verjaring van de door de C2 aan eiseres, haar kredietverzekeraar overgedragen schuldvordering is gelet op de opgezegde kredietovereenkomst beginnen te lopen op 1 september 2006, datum waarop het saldo van de toegestane lening met de aanhorigheden opeisbaar werd gesteld en werd slechts éénmaal gestuit door de bewezen vrijwillige betaling van een deel van de schuld die door verweerder werd uitgevoerd op 19 februari 2007 wat als een erkenning van het recht van eiseres moet worden aanzien (Art. 2248 O.B.W.).

De rechtbank kan op grond van de overgelegde stukken immers enkel en alleen vaststellen dat de laatste vrijwillige betaling van verweerder in het kader van de op 31 augustus 2006 door C2 opgezegde kredietovereenkomst, die als een erkenning van het recht van degene tegen wie de verjaring loopt kan worden aanzien, plaatsvond op 19 februari 2007.

Op die datum begon er voor de persoonlijke rechtsovereenkomst van eiseres een nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar te lopen (Art. 2262 bis O.B.W.), die verstreek op 20 februari 2017.

Eiseres bewijst niet dat haar persoonlijke rechtsovereenkomst, die overeenkomstig artikel 2262 bis O.B.W. verjaart door verloop van 10 jaar, na 19 februari 2007 nog tijdig geldig werd gestuit of geschorst.

De vordering van eiseres is, zoals door verweerder terecht wordt opgeworpen, bijgevolg verjaard.

Verjaring betekent dat door verloop van de tijd een bepaalde vordering niet langer in rechte afdwingbaar is.

In het burgerlijk recht heeft de schuldenaar geen afdwingbare schuld of geen afdwingbare verbintenis meer; de schuldeiser heeft dan geen vordering meer.

De vordering van eiseres moet omwille van de ingetreden verjaring bijgevolg worden afgewezen als ongegrond.

Als de volledig in het ongelijk gestelde partij is eiseres tot de kosten van de procedure gehouden (art 1017 Ger. W.).

Beslissing

Om deze redenen,

Verklaren de vordering van eiseres verjaard en dienvolgens ongegrond.

Veroordelen eiseres tot de betaling van de procedurekosten van verweerder, zijnde een basisrechtsplegingsvergoeding van **duizend honderdzeventig EURO (1.170,00 EURO)**.

De plaatsvervangend vrederechter veroordeelt C1 tot betaling van het rolrecht van 50,00 EURO. Dit rolrecht is na uitnodiging te betalen aan de Belgische Staat.

Dit vonnis is op tegenspraak uitgesproken in openbare zitting van 6 januari 2022 van het vredegerecht van het kanton Zaventem, door plaatsvervangend vrederechter Walter Broothaers, bijgestaan door afgevaardigd griffier Mevr.